

fordrer de forskellige FN-organisationer til fortsat at udvide deres samarbejde med komiteen.

Den 4. december vedtog plenarforsamlingen enstemmigt 2. udvalgs resolution (res. 2281).

2. udvalgs beretning: A/6917.

Multilateral fødevarehjælp.

- a) Studier vedrørende multilateral fødevarehjælp.
- b) Gennemgang af verdensfødevareprogrammet.

(Dagsordenens punkt 47).

2. udvalg behandlede ovennævnte spørgsmål på 7 møder i tiden 29. november til 6. december 1967.

I. Debatten.

Debatten blev indledt med indlæg af verdensfødevareprogrammets eksekutivdirektør, A. H. Boerma, hr. Ojala fra FAO og vicegeneralsekretær de Seynes. Eksekutivdirektør *Boerma* omtalte, at verdensfødevareprogrammet ikke i indværende planlægningsperiode havde nået det opstillede mål, og understregede betydningen af, at målet på \$ 200 millioner for 1969 og 1970 bliver realiseret. Han ofrede en del tid på, at fastslå at fødevarehjælp burde sidestilles med al anden form for hjælp, og at der — når bortses fra katastrofehjælpen — anlægges de samme strenge kriterier, når den bevilges. Han anbefalede, at regeringerne fortsatte og udvidede deres bilaterale fødevareprogrammer. I det omfang parterne til konventionen vedrørende fødevarehjælp måtte ønske at benytte sig af verdensfødevareprogrammet, hvis politik var at levere på c.i.f.-vilkår, måtte de foretage konstantindbetalinger til dækning af administration og transport, idet disse udgifter ikke burde dækkes af de ordinære bidrag. FAO havde i den senere tid undersøgt mulighederne for at udvide verdensfødevareprogrammet til også at omfatte produktionsmidler til fødevarefremstilling, hvilket ville gøre det lettere for en del regeringer at bidrage.

Hr. *Ojala* beskæftigede sig med fødevaresituationen, som på lidt længere sigt tegnede noget lysere, selv om produktionen stadig

ikke kunne følge behovet. Fødevarehjælpen måtte koordineres dels med hensyn til niveau, dels i relation til landbrugshjælp og hjælp i al almindelighed. FAO havde i denne forbindelse til hensigt at oprette en informationservicecentral for fødevarehjælp.

Vicegeneralsekretær *de Seynes* understregede, at mange lande stadig var sårbare både som følge af strukturel og periodisk mangel på fødevarer samt fejlnæring, hvilket bl. a. den konstaterede proteinnæring havde været med til at understrege. Problemerne omkring krisituationer burde løses inden for rammerne af en global strategi.

Fra vestlig side blev der under debatten givet støtte til verdensfødevareprogrammets virksomhed, selv om visse lande, heriblandt Storbritannien måtte tage forbehold over for målet på \$ 200 millioner for 1969 og 1970. Det erkendtes, at fødevareproblemet i sidste instans måtte være u-landenes egen sag, men at verdenssamfundet i en overgangsperiode havde en forpligtelse til at hjælpe. Spørgsmålet måtte ses i sammenhæng med befolkningstilvæksten. Større fødevareforbrug forudsatte ikke i første række indsats af flere ressourcer, men en bedre organisation af disse. En række lande udtrykte interesse for at lade deres bidrag i henhold til konventionen vedrørende fødevarehjælp kanalisere gennem verdensfødevareprogrammet.

USAs delegerede koncentrerede sig om de institutionelle problemer og anmodede FAO og FN om at udarbejde et revideret studie herom med henblik på at integrere fødevarehjælpen i den totale økonomiske udviklingsbistand. Blandt mange andre understregede han betydningen af koordineringen mellem multilateral og bilateral fødevarehjælp.

Japan gav udtryk for de vanskeligheder som et fødevarerimporterende land havde ved at yde fødevarehjælp, medens på den anden side *Australien* fremhævede de fødevarereksporterende landes betænkeligheder; det måtte gælde om at gøre landbrugsproduktionen i u-landene rentabel; det af verdensfødevareprogrammet ansatte mål var rigelig stort, ligesom *Australien* var modstander af et særligt proteinfond.

Norges repræsentant oplyste, at Norge overvejede at lægge mere vægt på landbrug og fiskeri i sit bistandsprogram, og at det norske bidrag til verdensfødevareprogrammet fra 1968 at regne vil kunne over-